

Směrem k zahradě si to míří tato studentka. Už z dálky na ní jde vidět, že uplně není ve své kůži, když jde k labyrintu. Pohráva si s prstýnkem na jejím ukazováčku a lehce ho otáčí mezi prstíky pravé ruky. Přitom ale na tu cestu kouká se jí asi nechce narazit do někoho nebo do něčeho po cestě. Obléknutá je do sportovního oblečení, které jí tak akorát sedne. Není jí ani velké a ani moc malé. Černé legíny jí zapadají do tenisek a neodhalují se tak kotníky. Mikina přes hlavu je v rudě červené barvě a je jí až pod zadek. Přes to má obléknutou černou teplejší bundu, co má zapnutou až ke krku a i ten krk má do ní staženy, že jí zakrýva i pusu. Vlasy má ohlazené do vysokého culíku a zagumičkované tlustou gumičkou. Ani pramínek jí nejde ven z učesu. Přes ramena si nese sportovní černou ledvinku, jakoby to byla kabelka a lehce si jí k sobě tiskne pažemi. Boty jsou sportovní tenisky v černé barvě. Až dorazí na místo, tak se zastaví. Začne se ohlížet kolem sebe a zrakem bloudit po zahradě. Popojde dál až k dvoru. Tam její kroky trochu zpomalí. Dlouze se nadechně a vydechně. Tohle zopakuje několikrát, až se její dech, co se třese uklidní. Rty si stiskne k sobě a udělá několik kroků dopředu, až se zastaví přede dveřmi. Ty chytne za kliku a začne je nejistě otevírat. Projde do místnosti, kde by měl být snad i další dveře a tentokrát v poštu pěti. Začne si je prohlížet a u jednich se zastaví. Položí ruku na kliku. Jemně jí sveře v prstech a nehýbe s ní. Aspoň zatím.* //To zvládnu. Nesmím stresovat.// *A pomalu vstoupí dovnitř, jak by si byla vědoma, že jak vstoupí dovnitř už nebude cesty zpět.

VYPRAVĚČ: Jen co za dívkou zaklapnou panty dveří, místnost se začne měnit. Nejprve je to jen nepatrná změna - vzduchem se začne linout nepříjemný zápach sýra a rozkladu několika týdnů zkažených potravin. Před dívkou se rozkládá černý prostor, ve kterém nejde nic vidět. Jako by byla v místnosti bez oken a se zhasnutými světly. Zpočátku je ticho, které by se dalo krájet, a právě to ticho začne narušovat první zvuk. Nejdřív jen šeptání, nesrozumitelné a vzdálené. Každý šepot ale silí, hlas po hlase, až se z nich stane křik. Kolem dívky se zvuky rozprostírají a ona má pocit, že tvoří kupoli kolem ní. Kamkoliv se pohně, jdou za ní. „Zklamala jsi celou svou rodinu.“ „Tohle nestačí.“ „Můžeš se snažit, jak jen chceš, ale nikdy to nebude dokonalé.“ Po zvucích následují obrazy zvířené z prachu. Pomalu se formují a začínají tvořit výjevy, a na všech je ona. Ona, jak dostala svou první špatnou známku. Ona, jak skončila na druhém místě. Ona, sledující svého bratra, jak dokázal vykouzlit své první kouzlo, zatímco ona jen stála a divala se, jak ji to nejde. Každý její neúspěch se před ní zjevuje, jako by sledovala film, který nemá konec. Možná konec nemá ani tato fluze. A i kdyby se s vírem pokusila něco udělat, tak se ho odstranit jí nepovede. iž když se na chvíli rozptylí, něco jí náhle čapne za nohu. Je to chudý žebrák. Prosí jí o pomoc. V očích má vyrytý hlad a v oblečení i na těle viditelnou bidu. Na krku mu visí cedulka s nápisem Lenost. Za ním se objevují další – tentokrát s cedulkami Hloupý, Zbytečný. A když se podívá pořádně, zjistí, že mezi nimi stojí i její obraz. Usmívá se od ucha k uchu, dokonalá, sebejistá. „Ty budeš jednou z nich,“ pronese s úsměvem. „Nikdy já.“ A v tu chvíli se obraz promění - místo dokonalosti vidí sama sebe s potrhanými šaty, prázdným pohledem a bez dechu.

Zatáhne za ní, tak aby se dveře zavřeli. Ohlédne se před sebe s pohledem. S pohledem plným očekávání. Očekavající něco víc než jen černota. Na pachy reaguje, tak leda nakrčeným nosem nahoru a znechuceným výrazem, ale nějak víc na to nereaguje. Semkne rty pevně k sobě a hledí před sebe. Jde na ní vidět, že tuší, že to není všechno. //Musím být v klidu. Musím být klidná. Nesmím nechat svoje emoce ovládnout tělo. Přece se nás hnědka ze začátku nepokusí zabít...že ne?// *Zhluboka dýcha, ale ne nahlas. Jde to vidět skrze její vršek oblečení, který se zvedá nahoru a dolů s každým jejím nádechem. A to už se začnou kolem ní ozývat ty hlasy. Prudce se kolem sebe otočí a vytasí hůlku.* Kdo to je? Haló? *Vykřikne do tmy. Udělá pár kroků dopředu a hůlkou lehce mávne. V tváři jí jede vidět napětí, ale strach ne, aspoň zatím.* Lumos! *Vysloví formulí a dál mžourá před sebe. Jenže ony ty hlasy začnou zesilovat, až tak, že jím má šanci rozumnět. Hůlku sklopí dolů a ten krok, co před chvíli udělala si zase rychle rozmyslí. Vratí se zpátky a dokonce zády narazí na dveře. Dech už není tak hluboký, jak před tím a naopak se začína zrychlovat. Pevně semkne rty k sobě a začne kroutit hlavou.* Nene. To není pravda.*Vypadne z ní a hlas jí přitom skáče nahoru a dolů, a třese se. Hůlku dál pevně svíra v ruce a nechtíky jí do ní pevně zabodne. Jak přichází další fáze v podobě kříku, tak se chytne kolem uší. Začne si ruce tisknout k nim a u toho kroutí horlivě hlavou. U toho se sebou ošívá, jak by ty hlasy chtěla odtrhnout od sebe pryč, ale když se tak neděje, tak akorát dál tiskne oči k sobě a svýra uši v rukách. Ať ty hlasy utichnou nebo ne, tak její pozornost stejně padne na obrazky, co se před ní začnou tvořit. Ruce pustí kolem sebe a rozejde se směrem k obrazu. Zkusí ho rozbit máchnutím ruky a výkřikem.* Bud' ticho! *Ale když se nic nestane, tak ustoupí zase dozadu. Pevně se zachytí rukama o dveře a zádama po nich sjede dolů k zemi. Dál hledí před sebe s prázdným výrezem do kterého se začnou pomalinku loudit slzičky. Když jí něco nebo spíše někdo chytne za nohu, tak vyděšeně sebou trhne. Tu hůlku co v ruce dál drží k osobě namíří. Vyvalí vyděšeně oči a až samém děsem slzy ustanou. Žkousne si ret zubama a zrak jí padne dolů k jmenovce. Nad tou si vzlykne, a to zděšení pokračuje, když se před ní objeví i ti další. Okamžitě vyskočí na nohy s hůlkou mříženou k nim.* //Je to jen iluze. Není to skutečné. Nic z toho není skutečné..// N-nepřibli... *Začne ze sebe loudit slova, které se jí v puse stejně jen rozplynou, a to při pohledu na její obraz. Do očí se jí začne hrnout strach. Začne dělat kroky zpět, nebo by začala, kdyby přitom stejně nenarazila na zed. Žkousne si vnitřní stranu pusy, že by nebylo ani žadné překvapení, kdyby si ho nakousla. To ale neřeší, taky jak by mohla, když se před ní děje, to co se děje.* //Co když má pravdu? Má pravdu.. takhle skončím. Však se v poslední době vůbec nesoustředím.// *Oči pevně stiskne k sobě a drží je.* NE! *A to jsou jediná slova, co se z ní vyderou při reakci na druhou dívku. Otevře oči a to už se jen s hrůzou kouká, jak se mění v to co mění. Svalí se dolů k zemi a oči si zakryje. Stékají jí oči po tvářičkách, a když se obraz dál nehybe, tak zkusí chytit kliku a vyběhnout pryč.* [Uživatel seslal kouzlo Lumos. Hrot hůlky začne vyzařovat světlo.]

Nejisté kroky s náznakem strachu vedou k skryté zahradě tuto členku zahraniční delegace, co se zřejmě rozhodla zkusit, jak obstojí i u dalšího úkolu. Její outfit je spíše ve sportovnějším duchu než, že by na ní šlo vidět, že se předtím fintila. Má na sobě tmavě hnědé volnější tepláky pod kterými mi teplejší podvlíkací prádlo. Ony ty tepláky jsou lehce navlněné nahoru, takže odhalené kotníčky by nemuseli být na tohle počasí nejlepším nápadem. Skrze delší černý kabát jí jde vidět na zelenou rozepínací mikinu se třpytivým nápisem. Kabát jí sahá až do půlky stehen a je trochu větší, takže když prochází skrze pozemky, tak jí vůbec nedělá problém si ho o trochu víc k tělu přitáhnout. Hlavu do něho téměř celou strčí a na tváři se jí rozjasní menší úsměv, když dojde k té zahradě.
//Dnešek bude snad lepší... Doufám.// *A jen co se dostane na nadvoří, tak vejde do jednich ze dveří a u komory se pozastaví o něco dýl.* //Ta iluze lhala. Tak nedopadnu. A dokážu to.// *A to už otevře dveře od komory. Pomalu vejde do místnosti se Sfingou. Zvedne k ní zrak a uchváceně na ní zamrká.* //Hádanka. To mi snad půjde.// *Přistoupí ke Sfinze a hodí na ní menší úsměv.* Dobré rano. *Poví k Sfinze a u toho si jí dál prohlíží. A to už padne ta otázka.* Děkuju. Mám čas si to promyslet, že? *Řekne nejistě a z kapsy do kabátu vytáhne malý bloček do kterého si rychle zapíše tu větu, co řekla.*

2

**Bez okolků si sedne na podlahu komory a blok si položí do klína. Zrak na něho upře a dlouze se na něho dívá. Na tváři se jí začne objevovat opravdu přemyšlivý výraz. Oči má lehce přimhouřené na text před ní a levá ruka, co narozdíl od té pravé není volně podél těla, ale naopak si s ní zapírá bradu.* //Něco co všichni mají, a přitom to nemusí znát. Je to tiché a zároveň to bolí..// *Tiše rty něco naznačuje, ale jde jen o posunky, protože je to opravdu tiše. Takže žadné hlasky její pusa nevydává.* //Mám to taky? Možná bude nejlepší hledat nejdřív u toho, co bolí mě a zároveň nejsem jediná, koho to bolí..// *Tu propisku dál svíra v ruce a lehce jí přiloží na stránku bloku. Začne kolem ní dělat různé obrazce a stáčí je do strany nebo je táhne podél celého papíru.* //Láska bolí. Ale mají ji všichni? Asi jo..Každý musí mít něco, co má rád. I kdyby to byl on sám..// *A tentokrát o trochu víc hlasitěji, ale pořád nesrozumitelně vydá skrze rty.* Jsem tichá..*

Přimhouří očka a zakroutí hlavou do strany.* //Moje láska ticha není..// *Už to vypadá, že na něco přišla, ale asi to nakonec tak nebude vzhledem k výrazu, který jí zase mírně poklesne a změní se k přemyšlivý.* //Nemůžu se soustředit..furt mám v hlavě včerejší ilu...// *Pootevře lehce pusinku a zahledí se před sebe.* Večerejší iluze. Mojí stránku, co bych nejraději pohřbila. *To už z ní vyleze víc nahoru. Rychle zaboří zrak do bloku a zahledí se do něho. Koutky úst jí skočí nahoru a ona začne pokyvovat horlivě hlavou.* //Všichni to máme, boli to a je to tiché..// To je ono, že mě to nenapadlo dřív. Vždyť jsem to měla celou dobu před očima. *Vypadne z ní nakonec. Zapře se rukama do země a stoupne si. Udělá pár tálích pohybů podél svého oblečení a rozejde se k Sfinze.* Temná stránka. *Vypadne z ní stežka a slova nechá na jazyku pomalu doznít než se dá do pokračovaní.* Každý z nás má temnou stránku. Každý znás má něco, co se ho snaží pohltit, a my se to snažíme skrýt. I ti dokonalý mají svou temnou stránku. Nikdo není dokonalý a proto nejde jí nemít. //To vím z osobní zkušenosti..// Né každý si jí není vědomí. Třeba se ještě neprojevila, nebo si jí zkrátka nechce přiznat. Temná stránka mlčí. Je tiše zakořeněná u nás a projevuje se jen zřítka, a když už se projeví, tak to bolí. A pěkně to bolí. Je to druh utrpení, který není hlasitý, ale přitom bolestivý. *U toho se kouká dál na Sfingu a na tváři jí hraje vážný tón. Na chvíli se odmlčí a zrak upře před sebe. Naposledy si kynne hlavou a zvedne zrak zpátky na Sfingu.* Proto má odpověď je temná stránka. Děkuju za váš čas. Nashledanou. *Poví směrem k soše a otočí se zády k ní. Vydá se ke dveřím, kterými nakonec i projde.

2

Je obléknutá do černé kratší užší sukni s dvěma kampeami na boku z rifloviny. Do ní má zastrčený rudě červený teplejší svetřík až ke krku. Pod sukni má černé světlé silonky, co působí jak by neměli šanci se přetrhnout, ani malá dírka na nich není. Nesmí chybět i něco více teplého, jak jen svetr což je v jejím připadě delší černý kabát, až pod kolena. Vlasy má stáhnuté do dvou nízkých copánek a zagumičkované malou gumičkou, takže je moc vydět nejde. Nohy samozřejmě bosé nejsou, ale má na nich obuté rudě červené tenisky značky Nike. Na zádech se jí s jejími kroky pohupuje černý kožený batůžek. Očkama kdo ví jak nehýbe kolem sebe, nebo se roztržitě nekouká na místa kolem ní. Jde jak by cestu před pozemky znala a občasné vzhlednutí před sebe jí stačí. Ruce má zastrčené v kapsách a jen co vstoupí na plochu v zahradě, tak se dlouza nadechne. Vytáhne obě ruce z kapsy a tak lze vidět na její pravé ruce prsten v zlaté barvě s drobnými růžovými kamínky, usazený na prostředníčku. Semkne rty pevně k sobě a zahledí se na ty dveře. //Pokud minule byla sfinga, před minule děsivá iluze, tak tedka..tedka by mohlo být něco děsivého. Ale třeba se to nestřídá.// *Stoupne si ke dveřím a zaváha. Chytne kliku a drží se jí.* Nejsem srb. *Tyto slova zazní tiše z její pusy a jen co chytne křečovité kliku, tak za ní zatáhne a vejde.*

3

Hned po vstupu dovnitř se zastaví. Docela prudce. Jde vidět, že se jí nechťejí hněd dělat kroky dál, a že si je musí všechny pečlivě rozmyslet. Překvapeně zamrká na zrcadla kolem sebe, a obočí se jí přitom začne stahovat k sobě. Otočí se celá kolem své osy a přimhouří očka lehce k sobě, jak by celou situaci začala analyzovat, co se to vlastně děje.* //Všude jsou zrcadla. Uplně všude. Musím dávat pozor na to, kam jdu.// *Natáhne obě dvě ruce před sebe a drží je před sebou. Víčka očí začnou klesat dolů a dolů, až se úplně zastaví, a oči má tak zavřené k sobě. Udělá páru kroků ku předu a furt má ty ruce natáhnuté před sebou, jestli se jí povede do něčeho narazit, což asi jo, pokud není celá cesta rovně, tak natáhne ruce nejdřív doprava a zkusi to ošahat tam, a pak se otočí na druhou stranu, kterou si také ošahá.* //To se mám od těch jakože dostat? To se mi nějak nezdá.// *Takhle udělá ještě dva až tři krůčky ku předu než se zastaví. U toho žadný oční kontakt nenavazuje, taky aby jo, když má zavřené oči. Jenže jak stojí, tak jí to v hlavě začína zřejmě šrotovat a tak oči zase hezky otevře. Ruce si dá v bok a pohlédne před sebe na obraz. Když ho zahlédne, tak udělá rychlý krok dozadu, tak jak jí to jen pustí. Případně se zachytí i o zrcadlo naproti.* //Proč to vypadá, jak já. Ale ne úplně jak já.// *Sklopí zrak níž a obhlédne si své oblečení a šáhne si na tvář. Tu si prohmatá než se zahledí do zrcadla. To o něco dýl a naváže s ním oční kontakt. Jakmile zazní ta slova, tak se nezaváří zrovna nadšeně.* //Takže nemám najít cestu zpátky.// *A stejně navázání očního kontaktu udělá i s obrazem vedle ní. Semkne rty k sobě a přikývne.* Dobře. *A to jsou jediná slova, co za tím od ní jdou.

3

Za hledení před sebe by určitě vyhrála cenu! Ani nemrká. Ani necekne. Jen mlčí. A vypadá zamyšleně.* //To není těžká otázka. Ale co když je to chyták? Ty předchozí dva úkoly byli daleko těžší. Musí to být chyták.// *Levá volná ruka jí pomalinku sjede k druhé ruce. Za tu se uplně jemňoučce chytne. Stiskne jí mezi své prstíky a kdo ví jak moc s ní nemanipuluje. To s ní zřejmě ani neplánuje dělat, její plán totiž bude něco jiného. Prstíkem si začne přejízdět po prstýnku a lehce si ho otáčí. Zvedne oči nahoru ke svému odrazu a aniž by na sobě dala znát jakýkoliv výraz. *V čem jsem silnější? //Toho je. Hm.// *Celá strne. A ani ta ruka se jí nehýbe, aby otáčela prstýnkem. * Mohla bych tu vyjmenovat, několik vlastností díky, kterým si připadám silnější jak ostatní.. Ale ty vlastnosti jsou zároveň i mou největší slabinou. A já vím, že jsou. Nejsem díky nim silnější, jak ostatní. *Semkne rty a na nějaký čas se odmlčí. Nejde slyšet její vlastní dech. Jediná známka toho, že se neblíží její skácení se k zemi kvůli omdlení - je ta že se jí zvedá hrudník. Ne zběsile. Né udýchaně. Nebo jakkoliv jinak. Zvedá se pomalu a klidně.* To mě silnější nedělá. Nebo ne úplně. *Pokračuje dál zamyšleně než se jí do obličeje dostane lehký úsměv. A prázdný výraz se rozplyne na tváři, jak by vůbec nebyl. Rovnou s tím padnou i první slova po delší odmlce.* Nejsilnější mě dělá má rodina. Vždycky tu pro mě je. A podporuje mě, ať si usmyslím cokoliv, nebo udělám jakoukoliv hloupost. To štěstí ne každý má. Ale zrovna mě potkalo. Jejich podpora ze mě dělá moje lepší a zároveň nejsilnější já. *Odpoví na otázku a na tváři jí dál hraje ten lehký úsměv, co je naplněný klidem. Až odpoví, tak věnuje ještě jeden pohled sama sobě a vlastně všem těm obrazům jí, které má v dohledu. Natočí se a vydá se zpátky tou cestou, jakou šla prvně, což by nemělo být tak těžké najít, když neušla velkou dálku. Následně už zmizí pryč.

3

Zřejmě známa cesta. Známe kroky, co tu nebyli před až tak dlouho dobou. Si míří přímo skrze pozemky až k mlze. Projde přes ní a tak by měla snad i dojít k zahradě. Obléknutá je do tmavě modrých zvonových riflí, co se začínají dole rozširovat, když jsou to ty zvonáče. Ale co by na nich mohlo být trochu více zajímavé je to, že dole tam kde se nohavice rozšiřují jsou drobné bílé vyšivky kytiček, co se jí táhnou všude kolem. Žlutá mikina přes hlavu jí tak akorát sedne, že jí končí dokonale se začátkem kalhot. Mikina je uplně bez potisku nebo něčeho podobného. Přes to má přehozenou volnou koženou bundu, a zapnutou ještě i zip, a ono díky tomu na mikinu jde vidět jenom trochu. Boty jsou černo - bílé tenisky značky Adidas. A co vlasy? Tmavé vlasy jsou dneska stáhnuté do delšího tmavého francouzského copu. Záda uplně prázdná nemá, protože si na nich pohupuje černý batůžek. Na rtech lze vidět světle růžový lesk na rty a vyčka jí taky září. Aniž by se zastavovala se postaví přede dveře. Natáhne se po její klice a zaváha.* //Už to skoro budu mít. Prosím. Zadní druhý já.// *Se zatajeným dechem vezme dveře za kliku a otevře je.

4

Vstoupí dovnitř a hnedka jí padne zrak na hady. Zůstáva klidná a strach na ní zahlednout nejde. Naopak jede vidět, že přemyšlí. //Musíš zůstat klidná// *Zrak jí klesne níž. Jen o trochu níž a strach nikde. Ona tady dívka asi uplně fobí z hadů mít nebude. Pevně zůstavá zaražená na zemi. Dech se prudce zpomalí.* Zdravím vás, děti Matky lesa.

Promluví k ním tižším hlasem a ve španělštině. Lehce našpulí pusu, jak by se chystala k vyfouknutí vzduchu a ona to i provede. skrze rty jí výde lehký vánec vzduchu, který směruje směrem k prostoru mezi nimi, i když může být jen malinký. Tak to nemíři na hady. //Měla jsem si nasbírat nějaký květiny. Proč mi nikdo neřekl, že tu budou hadi// *Sáhne si dozadu do kapsy od mikiny a zrak dál nezvedá k hadům.* //Tohle bude muset stačit// *Provede lehký tah hůlky a přitom míří na svou dlaň.* Aguamenti! *Vysloví formuli kouzla a už jí jenom pozoruje. Pokud se jí kouzlo povede, tak nastaví dlaň k sobě a přiblíží si jí k rtům. Udělá hluboký nádech a přitom už míří rukou směrem na hada. Drží si dostatečnou vzdálenost takže když vypustí vzduch z plic a tím teda snad rozpraší trochu té vody, tak se k hadovu nedostane. Ale místo mezi nimi by měla. Jestli se jí kouzlo nepovede, tak to zkusí vykouzlit ještě jednou. Skrze rty se jí začne linout melodie. V obličeji se jí mihne nejistota. Nejde slyšet v hlase ale v očích jo. Slova melodie ani nejsou srozumitelná, jednak jsou tichá a také jazyk zní dost zvláštně. * Ta - ta, ta - ta.. //Snad to dělám správně// *Ozýva se tiše z jejich rtů, občas se zvuk táhne trochu déle a naopak někdy je kratší. Ruce dál pevně drží před sebou a čupne si. Ty malé zbytečky, co jí na rukou od vody zůstanou začne kapat na zem. Přitom máva rukou sem a tam, aby tu vodu opravdu z ruk dostala.* //Snad to bude stačit. Já nebyla připravena na něco takovýho. Jak jsem mohla být tak hloupá a nenabalit si některé věci// *Hůlku si schová zpátky do kapsy a dál lehce vydává tóny.* [Uživatel seslal kouzlo Aguamenti. Z hůlky sesilatele vytryskne voda.]

Přimhouří lehce oči a zaposlouchá se. A to snad i zazní ty slova, tak si je samozřejmě vyslechne. Zmateně svraší obočí k sobě a několikrát na ně zamrká, jak by si nebyla jistá, co to vlastně tedka slyšela. //Oni se mě ptají na tajemství? Oni? To je zkouška. Musí mě zkoušet, jak jsem jím oddaná// *Do tváře se jí začne hrnout nervozita, co se prozrazuje i na řeči jejího těla. Levou nožičkou si začne potukávat do země nahoru a dolů. Zvuk ze rtů se jí začne pomalinku vytrácat. To sebou ale lehce ošije a zakroutí hlavou do strany.* //Soustřed' se.// *Noha ustane a ze rtů se vydá klidné.* Ta - ta, ta - ta. *Jde slyšet, že to je dozvuk z předchozí melodie, co prospěvovala. Zvedne oči k hadům a jde vidět, že se snaží navázat oční kontakt úplně se všemi.* //Nechtějí mé pravé tajemství. Chtějí mou reakci.// *Zkusí z pár z nich navázat oční kontakt. Svůj dech zase zpátky sklidní a možna i díky tomu se jí do tváře vnese zpátky klidný výraz.* Slyším vás. Slyším vaše hlasy. Mé tajemství je tu semnou. Nesu ho uvnitř sebe. A je uvnitř mě skryté a chráněné. *Promluví k nim ze zatajeným dechem si shodí batoh na zem. Aniž by s nima přestala navazovat oční kontakt z tašky vyloví jablko.* //Moje svačina, achjo.// *Zvedne se pomalu a batoh necháva aspoň pro zatím na zemi.* Vyslechnu vaše slova. *A to se zakousne do jablka. Ten kousek pomalu s ní než se vrhne do dalšího mluvení.* Tajemství se ukrývá v mých slinách. A ty vám teď předám. *Položí jablku před ní.* //Snad nedělám hloupost..// *Oční kontakt se u toho snaží i nadále navazovat aspoň s pár z nich. Přitáhne si k sobě tašku.* Loučím se svámi, děti Matky přirody. *Promluví k nim a batoh si hodí před jedno rameno. Aniž by se otočila k hadům zpátky začne couvat dozadu, až narazí zády na dveře. To chytne kliku a zmizí pryč z místnosti.*

Zastaví se i u posledních dveří s vahavostí v očích.
*//Poslední.// *Jakmile vejde do místnosti, tak se po ní rozhlédne. Je to rychlé rozhlednutí, aniž by místo zkoumala víc. Oni jí její hnědé oči padnou na tři lektvary. Přimhouří oči a hned se k nim vydá. Postaví se před ně a ruce si složí k sobě. Skrčí se, tak aby na lektvary, co nejlépe viděla. Stojí těsně u nich a mhouří na ně svoje oči. Jen co si je pročte, tak se jí, jak kdyby uplně zastaví dech. Zatají ho a pevně zadrží.* //Hm. To si asi mám vybrat, že?// *Složí si ruce na prsou a dál hledí na výběr lektvarů. Zastaví se u toho zlatého. Přejede očima jak jeho cedulkou, tak i barvu.* //Pravda o vítězství. K čemu jí je pravda o vítězství? Pokud to vítězství není pravda o něm. Není to výhra. Já vyhrát chci.// *Šáhne si dozadu a přisune k sobě blíž cop. Jeho rozstřepené konečky si přiloží zamyšleně k puse a nejdřív s nimi nic nedělá. Jen je má přiložené.* //To by byla asi správná cesta... Ale já to vítězství chci.// *Zakroutí hlavou do strany aniž by copem nějak pohnula pryč. Udělá dva potřebné kroky, aby se dostala k další lahvičce. Pustí koneček copu a místo toho tou rukou začne natahovat k lístečku. Nebo k nápisu na nádobě. Konečky prstíku po ní přejede.* //Bezpečná cesta. To by nebylo vítězství. K vítězství patří i ten pocit. Ten mrazivý pocit, že jsi něco dokázal.// *Na moment zadrží dech. Opravdu jen na pár sekund. Ale i to stačí, aby na ní šlo vidět, že učinila rozhodnutí. Žadné kývaní hlavou. Žadné odvracení zraku.* //Nevyhrála bych. Zbaběle si vybrala cestu. To není vítězství.// *Udělá hned krok o trochu více vedle a zasekne se.**

5

Už stojí u modrého flakonku a oči jí přejíždí po jeho nápisu. Zkousne si konec cupu a zmáčkne ho pevně mezi zuby.* //Nejrychlejší cesta. To zní hezky. A až moc lákavě.// *Ustoupí do strany a na nabídku lektvarů se dívá z dálky. Jen si jí prohlíží. K žadné z nich se vyloženě nepřibližuje, takže ani nejde poznat, který v její hlavě pro ní vyhrává.* //Zlatý ne. Zelený by nebylo vítězství a to modrý...// *Semkne rty pevně k sobě a vytáhne si z pusy ten kus cupu. Tedka na ní jde vidět, že uvažuje opravdu hodně zadumaně, a i kdyby za ni někdo přišel a začal na ni mluvit, nebo by se to začalo bortit, tak si toho ani nevšimne.* //Cítila bych se, že jsem vyhrála? Cesta by mohla být sice nebezpečná a plná nástrah. Ale co kdyby se mi to povedlo?// *Převede pomalinku váhu na pravý bok, takže teď stojí lehce dokřiva a jedna noha je pokrčená v koleni.* //Ne. Necítila bych to. Vlastně bych nevyhrála. Jen získala výhodu nad ostatními. Možná. Nebo taky nevýhodu. Záleží na cestě. Já chci vyhrát sama. Bez pomoci a s pocitem toho, že jsem to dokázala díky svým schopnostem.// *Odvrati zrak od lektvarů a začne se k nim otáčet zády. Vyda se ke dveřím a už se natahuje po klíče. Věnuje poslední pohled lektvarům a to hlavně tornu modrému.* //Litovala bych.// *Zatáhne za kliku a vydá se pryč ze dveří. Ty za sebou pomalu zavře a vydá se zpátky přes zahradu směrem k hradu.

5